

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE SANT MARTÍ DE CENTELLES – 2012

Primer de tot, bona nit a tothom.

Benvolguts Sr. Batlle de Sant Martí, Il·lustríssim Sr. Josep Grau i Aragall; benvolguda Sra. Regidora de cultura, de festes i de benestar social, Sra. Piluca Sena Sicart, benvolguts Srs. regidors i regidores; benvolgudes autoritats; benvolgudes santmartinenques i santmartinencs, estimada mare i amics tots,

És per a mi tot un honor i un repte haver de fer el pregó d'aquest any 2012. La veritat és que vaig consentir a fer-lo sense pensar-ho gaire, quan el Sr. Alcalde m'ho va demanar, i aquests darrers dies quasi me'n penedia d'haver dit que sí, degut a la quantitat de coses que haig de fer alhora de tirar endavant quatre parròquies (Aiguafreda, Sant Pere de Valldaneu, Figaró i Hostalets) i un Santuari (L'Ajuda) amb la col·laboració de mossèn Jaume Campalans i mossèn Martin Kabamba. Tot i així, crec que vaig acceptar per tres raons: primera, perquè és un honor poder-me dirigir a tots vosaltres; segona, perquè és un repte que em permet conèixer més la realitat de Sant Martí i, tercera, perquè d'alguna manera començo a sentir-me part de vosaltres a causa de la meva vocació de mossèn, i això fa que la meva situació, com qualsevol altre mossèn de la nostra època, sigui un xic peculiar. Abans però, d'explicar el per què d'aquesta peculiaritat, vull dir-vos que en el pregó m'esplaiaré en tres direccions: 1) La meva vocació i les meves primeres passes a Sant Martí; 2) Una mica d'història de la parròquia de Sant Pere de Valldaneu i del seu patró, Sant Jaume; 3) Càritas i les parròquies de Sant Pere de Valldaneu i d' Aiguafreda. Com a conclusió, afegiré alguns pensaments sobre la relació entre les persones i, evidentment, entre els qui vivim o ens movem per Sant Martí.

1) La meva vocació i la meves primeres passes a Sant Martí.

Com molts ja sabeu, jo vaig ser ordenat sacerdot al servei de la diòcesi de Vic de mans del bisbe Monsenyor Romà Casanova i Casanova, el dia 8 de desembre de l'any 2009. Ja feia uns set anys que col·laborava com a seminarista i, posteriorment, com a diaca, amb algunes parròquies de la Catalunya Central: dos anys com a seminarista a Sant Vicenç de Castallet (del 1999 al 2001); quatre anys, a Sant Joan de Vilatorrada (del 2001 al 2005) a on vaig ser ordenat diaca el 8 de setembre del 2002, pel bisbe Josep Maria Guix i Ferreras; dos anys a les parròquies de Sant Iscle i Santa Victòria de Rajadell, Sant Vicenç de Fals, Santa Maria de Monistrol de Rajadell i Sant Miquel de Castellgalí (del 2005 al 2007); i dos anys a Sant Pere de Santpedor, Sant Andreu de Castellnou de Bages, Santa Maria d'Artés i Santa Maria d'Horta d'Avinyó (del 2007 al 2009). Haig d'afegir, que aquesta vocació cap el sacerdoci la compartia i la comparteixo, amb la tasca docent de professor de religió, primer a Centelles, a l'IES Pere Barnils, i a Hostalets de Balenyà, en el CEIP Joan XXIII; més tard vaig passar a ensenyar a l'IES Vic de Vic, conegut com Escola Industrial. Va ser en els darrers anys, que vaig deixar l'Institut de Vic per impartir classes de religió, de nou, a Centelles i a Sant Feliu de Codines, al SES Manuel Carrasco i Formiguera. En aquests dos darrers centres, encara exerceixo com a docent.

Durant aquests anys de col·laboració amb les parròquies, jo anava pensant si m'ordenava de capellà o no, i es que veia, intuïa, la feina que tindria un cop ordenat. El 22 de juliol de 2009 (festa de Santa Maria Magdalena), va morir Mn. Josep Puig Collell, el vostre anterior rector, i el dia 24 es feia l'enterrament. Jo vaig decidir venir al seu enterrament com a diaca, tot i que quasi no el coneixia. Vaig arribar que ja el bisbe i tots els mossens estaven a l'altar. Durant l'enterrament, en el meu interior pensava que si em decidia a donar el pas endavant cap al sacerdoci, seria molt bo que m'enviessin a Aiguafreda– degut a la proximitat amb l' Institut Pere Barnils de Centelles, a on hi coneixia molts nois i noies -; encara no sabia que això implicava ser mossèn també de Sant Pere de Valldaneu - . Abans de sortir de l'Església, vaig parlar amb el senyor Bisbe sobre si tirar endavant

l'ordenació, però amb certa por a causa de la responsabilitat que significa ser capellà. A la sortida, vaig veure una alumna meva, la Mariona Boix, i la seva mare, la Sra. Mercè Ferré. Tot decidit les vaig presentar al Sr. Bisbe. Quina no va ser la meva sorpresa, quan la Sra. Mercè li diu, més o menys amb aquestes paraules: "I ara com ho farem, Sr. Bisbe? I per què no fa capellà al Joan Carles i ens l'envia aquí?" D'una banda, jo pensava: "sí, sí", i d'altra banda, "calla, dona, calla, que el Sr. Bisbe amb la falta de capellans que té, t'agafa la paraula!!!" Dit i fet. Poc temps després em va cridar el Sr. Bisbe per dir-me que volia parlar amb mi i que em convidava a dinar. Imagineu-vos una sala gran, amb una taula gran, el Sr. Bisbe a un cantó i jo a l'altre, una monja amunt i avall portant menjar i fent alguna rialleta. Varem parlar d'algunes coses de l'Església i de sobte, ell, el Sr. Bisbe, va dir: "Bé, quin dia doncs t'ordeno, aquest o aquest". Respir profund per part meva i, ja que dins dels dos dies, un era el dia de la Mare de Déu, a la que hi tinc predilecció, vaig triar el dia 8 de desembre sense dubtar. La monja de la rialleta, un cop ordenat, un dia en el que teníem que anar a la catedral, em va dir, sempre somrient: "Usted, por una comida se vendió su libertad". "Sí, sí, tiene razón" li vaig respondre, i per dintre vaig pensar "mira que graciosa la mongeta". Així que, a corre-cuita, vaig haver de preparar l'ordenació. El meu pare, que ja estava molt delicat, i sempre li hagués agradat veurem ordenat, va poder venir a la catedral juntament amb la meva mare i tota la meva família. Setze dies després, el dia 24 de desembre, mentre jo estava preparant el pessebre a l'església d'Aiguafreda, ell moria a la Clínica Quirón de Barcelona.

Els dies següents, vaig haver de començar a celebrar eucaristies i a fer-me amb la gent de les parròquies que m'havien encomanat. Havia d'amagar el dolor de la pèrdua del pare i havia d'estar per les preocupacions de les persones que em trobaria. Tot i així, em vaig sentir molt ben acollit i comprès per totes i per tots. En quan a les parròquies, em varen dir: "Aquí hi ha els papers de les parròquies que hauràs de portar i endavant... a cuidar-te dels feligresos, a fer obres, etc." Un dia vàrem fer una visita ràpida a la rectoria d' Aiguafreda amb el vicari i el secretari general del bisbat, per parlar amb la Sra. Maria Teresa, que havia cuidat a mossèn Josep Puig durant anys. Tots ja recordeu una mica aquelles primeres setmanes, quan vaig haver d'esperar que aquesta senyora tingués temps per trobar un lloc on residir. Durant aquest període, el Sr. Joan Parella i la Sra. Núria Codina, de la família de Can Bona d' Aiguafreda, em varen deixar allotjar en una casa de la seva propietat de la carretera de Ribes, per la qual cosa els estic molt agraït.

Se'm fa difícil, donades les característiques de Sant Martí i d' Aiguafreda, per la seva unió urbana, parlar d'un municipi sense parlar de l'altre. Si hagués de representar-los, faria una figura de dos bessons que estan units per les costelles. Una figura que segurament haureu vist, ja sigui en la realitat, ja sigui a través dels mitjans de comunicació. Així doncs, veiem que hi ha dos Ajuntaments, dos Centres d'Atenció Primària (CAPS), dos Escoles d'Infantil i Primària (CEIP Valldeu i CEIP La Muntanya), dos escoles per petits (l'escola bressol "L'Arc de Sant Martí" i la "Llar d'infants Natzaret"), però alhora compartim el Punt Jove, el Casal d'Avis i activitats com la festa de la gent gran, etc. Certament, si he de ser sincer, vaig haver d'anar aprenent, en el dia a dia, que Sant Martí era també municipi, i que els seus ciutadans no us consideràveu aiguafredencs, sinó santmartinencs i santmartinenques. Més d'una vegada, vaig haver de sentir: "Mossèn, vostè té un defecte, i és que a les Misses no se'n recorda dels de Sant Martí!". "Teniu raó", els contestava jo, i procurava a la Missa següent fer referència als que residien en aquesta vila i en aquest municipi. I aquí haig de dir unes paraules sobre allò de la peculiaritat que he dit al començament. El mossèn, és mossèn de tots. Tant si la rectoria està a Aiguafreda com a Sant Martí o a Figaró. Els mossèn per les persones de les parròquies que el Senyor Bisbe t'ha encomanat, de tots aquells que s'acostaran a parlar amb tu, tant si són creients practicants, com creients no practicants, tant si són agnòstics, com ateus. Els mossèn de tots. Per a mi, tothom és potencialment el meu amic, és a dir, tothom és benvingut; i podrà haver diversitat d'opinió, però el mossèn ha d'estar obert a tothom i ha de procurar aglutinar, sumar, i no pas dividir, ni restar. Una tasca, a vegades difícil, i tot sovint, molt fàcil.

2) Una mica d'història de la parròquia de Sant Pere de Valldaneu i del seu patró, Sant Jaume.

Continuant en la línia del punt anterior, una altra cosa que se'm feia difícil entendre és tot el que fa referència a Sant Martí de Centelles, Sant Pere de Valldaneu, la Capella de Sant Jaume, L'Oller, l'Abella, Nostre Senyora dels Àngels...buf, quin embolic. No diguem si hi afegim, a més a més, Sant Miquel Sesperxes.

Tot aquest garbuix de capelles, esglésies i de noms, mica en mica ho he anat entenent, però he hagut de demanar informació al Sr. Jaume Oliver Bruy, el tècnic de patrimoni cultural de l'Ajuntament, i que ja conec a causa de la seva col·laboració amb Sant Pere de Vallcàrquera del Figaró. La conversa que vàrem tenir, va ser molt enriquidora i clarificadora. És un pou de saviesa sobre la història de la vall del Congost.

El que ara diré, molts de vosaltres ja ho sabeu i, es dóna el fet que, el senyor Jaume Oliver, en va parlar l'any passat quan ell va fer el pregó. Jo intentaré centrar-me en el que em pertoca, les parròquies, les esglésies i les ermites.

El **Municipi de Sant Martí de Centelles** té tres antigues parròquies documentades ja en els segles XI i XII: Sant Pere de Valldaneu (l'any 1007), Sant Martí de Centelles (l'any 1031) i Sant Miquel Sesperxes (entorn de l'any 1150).

Parlem ara de la **parròquia de Sant Pere de Valldaneu**, la primera de les tres. L'església està situada en un lloc privilegiat, on diuen que és el centre dels països catalans, amb un mirador esplèndid cap al Montseny i punt de trobada de moltes caminades. Resulta que ja en l'any 898 hi havia el Vilar Daniel, que es dirà "el Vilar de Daniel" "la Vall d'en Daniel", per acabar sent "el Mas Valldaneu"; res a veure amb "la Vall de la neu". Cap al segle XI tenim documentada la seva església. Aquesta parròquia, aglutinava les cases de pagès, els masos, dels voltants. Al igual que altres parròquies de l'època, està situada en la part alta de la muntanya i no en la vall del Congost, ja que, entre altres coses, hi toca molt més el sol i afavoreix els conreus, etc.

A partir dels segles XVI i XVII, el camí ral o camí del Congost comença a adquirir importància degut a que el país s'organitza, i es donen serveis a les persones que anaven de Barcelona a Vic passant per Granollers, o a l'inrevés.

En aquest segle XVI es crearan els primers nuclis urbans a la vall del Congost. És en aquest moment, que els amos del "Mas de l'Abella" que ja se'n tenia notícies, primer amb uns molins (s.XII) i posteriorment el Mas (s.XIV), construeixen en el segle XVI un Hostal i es crea també una capella dedicada a Sant Jaume que, aleshores, era pública i, en l'actualitat, és una capella privada. Aquesta capella mai va ser parròquia, sinó que sempre va ser sufragània de Sant Pere de Valldaneu. En canvi, Sant Jaume, sí que va esdevenir el patró del municipi, en comptes de ser-ho Sant Pere.

Aquest fet que acabo d'explicar, no segueix el procediment d'evolució normal del que succeïa a altres llocs. Un exemple del que succeïa, n'és la parròquia de Sant Martí d' Aiguafreda (posteriorment dita " d' Aiguafreda de Dalt"); quan es crea el nucli urbà de l'actual municipi d' Aiguafreda (de baix), es construeixen unes ferreries, i Sant Martí d' Aiguafreda o Aiguafreda de Dalt, deixa de ser parròquia per cedir la seva titularitat a Santa Maria que, a més, n'esdevé la patrona de la vila i, en canvi, no ho és Sant Martí. Un altre exemple el tenim al poble del Figaró. Si ens fixem

amb l'església de Sant Pere de Vallcàrquera, que està a mitja muntanya, quan es crea el nucli urbà del Figaró a la vall del Congost, si construeix l'Hostal dels Figaró i una capella dedicada a Sant Rafael i Santa Anna. Aleshores, Sant Pere deixa la seva titularitat a Sant Rafael i Santa Anna, que esdevenen els patrons del Figaró.

És a dir, les parròquies sufragànies, les de la vall del Congost, acaben sent les parròquies titulars (Santa Maria a Aiguafreda – ja no ho és Sant Martí d' Aiguafreda - i Sant Rafael i Santa Anna, al Figaró – ja no ho és Sant Pere de Vallcàrquera -). En el nostre cas, això no succeeix: la sufragània, que és Sant Jaume, mai serà parròquia sinó que ho serà sempre Sant Pere de Valldaneu i, en canvi, com ja he dit, Sant Jaume n'és el patró.

Si ens fixem ara en el nom de Sant Jaume, sembla ser que no se li va posar perquè tingues relació amb el camí de Sant Jaume (tot i que l'actual GR 5 que passa per Sant Pere de Valldaneu seria un ramal d'aquest camí), sinó que se li va posar aquest nom a la capella, com a patró de caminants (tan si eren mercaders, com passavolants, com si era algú que feia el camí de Sant Jaume).

Però ara ens podem preguntar: qui és aquest Sant Jaume? Qui és el nostre patró? De fet els evangelistes (els que varen escriure els evangelis) parlen de dos Jaumes com a deixebles de Jesús:

Sant Jaume, dit posteriorment **el Major**, i que és el nostre Sant Jaume, i que era fill de Zebedeu, el seu pare, i de Maria Salomé, la seva mare, i el germà gran del també apòstol Joan. Jesús, a aquests dos germans, els hi posarà el sobrenom de *boanerges*, que significa "fills del tro". Segons els Fets dels Apòstols, Sant Jaume, va morir decapitat per ordre d'Herodes i Agripa.

Diverses llegendes, de difícil comprovació i sense fonament històric, vinculen l'apòstol Sant Jaume amb les terres de la Península Ibèrica. Segons una tradició, les seves restes són a Santiago de Compostel·la (Galícia), la qual cosa originarà un moviment de pelegrins molt important durant tota l'Edat mitjana, fent que Santiago esdevingui la tercera ciutat santa del catolicisme, després de Roma i Jerusalem. La via tradicional de pelegrinatge és el conegut Camí de Sant Jaume.

La festivitat litúrgica, com tots sabem, és el 25 de juliol a les esglésies occidentals, en canvi, a les esglésies orientals ho celebren el 29 d'abril. L'any 1122, el Papa Calixt II, va instituir l'Any Sant Compostel·là o Jubileu, que se celebra quan la festa de Sant Jaume, el 25 de juliol, cau en diumenge. Llavors, s'obre la Porta Santa de la Catedral de Santiago i, el fet de pelegrinar-hi en un any sant, comporta més privilegis per al pelegrí, la qual cosa fa augmentar-ne el nombre. A la nostra parròquia tenim la credencial del pelegrí pels que vulgueu fer aquest camí de sant Jaume. De fet, algunes i alguns, ja me l'heu demanat.

Sant Jaume és patró de Galícia i, durant l'Edat mitjana, va esdevenir patró i protector de la Corona de Castella. Arran de la unió dinàstica dels regnes hispànics, se'l va proclamar patró d'Espanya.

L'altre **Jaume** del qual parlen els evangelis, i que no és el nostre, és conegut com **Sant Jaume el Menor**, (Canà, Galilea ? - Jerusalem, 62 dC). Segons el Nou Testament, fou un dels Dotze Apòstols de Jesús de Natzaret. Fill d'un home cananeu anomenat **Alfeu**, el seu pare, i d'una dona anomenada Maria Salomé, la seva mare. Sant Jaume el Menor està enterrat a l'església dels Dotze Apòstols de Roma. La seva festivitat, és el 3 de maig. pel que fa a occident. L'Església Anglicana manté com a festivitat l'1 de maig, i l'Església Ortodoxa Grega, el 9 d'octubre.

He parlat de la primera parròquia, la de Sant Pere de Valldaneu i el seu patró, Sant Jaume. Pel que fa a la segona parròquia, **la parròquia de Sant Miquel Sesperxes**, està situada a la cinglera de Bertí, i

datada com a tal ja en el segle XI. Tot i que havia sigut parròquia independent, entre els segles XVIII i XIX, va perdre la categoria parroquial i passa a ser sufragània de Sant Martí de Centelles.

En quan a la tercera parròquia, **la de Sant Martí de Centelles**, situada prop de la carretera que va de Centelles a Sant Feliu de Codines, donarà el nom al nostre municipi, i és parròquia pròpia. Aquesta església pertany al municipi de Sant Martí però està gestionada pel rector de Centelles, que actualment és mossèn Josep Alaró. La festa de Sant Martí se sol celebrar als voltants de la Mare de Déu d'agost, el cap de setmana més proper al 15 d'agost.

Si posem ara la nostra atenció en el que va passar a mitjans del segle XIX (cap al 1850 d.C.), veiem que s'inicia el procés de creació de municipis, i les tres parròquies (Sant Pere de Valldaneu, Sant Miquel Sesperxes i Sant Martí de Centelles) s'encabeixen dins d'un sol municipi i un sol alcalde, independentment dels capellans o rectors que hi hagi en el terme.

Pel que respecte a la meva persona, d'aquestes tres parròquies, només és amb la de Sant Pere de Valldaneu que he pogut tenir un contacte directe, ja que és la que se m'ha atribuït com a mossèn. Una sorpresa gratificant ha estat conèixer a un bon grup de persones que la varen restaurar l'any 2003, posant ells la mà d'obra de manera gratuïta. Per aquest motiu els vull donar les gràcies de part de la Institució a la que represento, l'Església. Aquest grup de persones, cada any fan un esmorzar per celebrar-ho, i al qual ja m'hi han convidat. L'última intervenció que s'hi ha fet, ha estat fa dues setmanes per arreglar les làmpades, canviant els ciris amb llum elèctrica. En aquesta església, ja hi he celebrat un bon nombre de batejos, algun enterrament, la Missa de Sant Jaume i alguna altra eucaristia. I com tots sabeu, en l'esplanada que hi ha a l'exterior, s'hi pot gaudir del concert anual a l'aire lliure, ja que el lloc és ideal per les meravelloses vistes que té del Montseny.

A les altres dues parròquies, encara no hi he estat personalment en el seu interior, però si Déu vol, quan tingui ocasió les visitaré.

Ens queda per parlar d'una ermita, la de la Colònia Oller, dedicada a Santa Maria Magdalena. Aquesta, es va crear cap a l'any 1950 pels propis estiuejants. Al llarg dels anys, per a molts d'aquests estiuejants, l'Oller, ha acabat sent un lloc de residència permanent. En la casa adossada a l'ermita, quan vaig ser nomenat rector, hi vivia el Sr. Enric Matas, que l'havia llogat al bisbat. Quan, al cap d'un any més o menys de ser jo rector, va deixar el lloguer, me'n vaig ocupar i, entre varies persones, es va arreglar. Com molts ja sabeu, donada la capacitat que té d'acollir vint-i-cinc persones, hi ha vingut algun grup a passar-hi algun dia, com per exemple els joves francesos que anaven a la trobada internacional amb el Papa l'any passat, les monges de Calcuta, algun grup de parròquia, i alguns caminants que van cap a Montserrat i que demanen allotjament. En quant a l'ermita, encara s'ha de restaurar, però jo li tinc molt d'afecte o estimació, pel fet de que els meus pares es varen casar en aquesta data, i per això cada any hi hem celebrat la Santa Missa el dia dos d'agost. De moment, només s'ha netejat l'ermita, s'han arreglat les làmpades i s'hi ha traslladat la imatge de la Mare de Déu que estava a la rectoria d'Aiguafreda. Esperem que aviat es pugui restaurar.

3) Càritas i la parròquia de Sant Pere de Valldaneu i d' Aiguafreda.

Voldria ara continuar la meva exposició amb la nostra relació, des de Càritas, amb la parròquia de Sant Pere de Valldaneu i el municipi de Sant Martí de Centelles (la part de baix). Per allò que he explicat anteriorment de la bessonada amb Aiguafreda, no puc parlar d'un sense parlar de l'altre.

Per emmarcar el tema, haig de donar dues pinzellades de Càritas. Aquesta, és una institució de l'església catòlica que està en totes les províncies i diòcesi de l'estat espanyol. Compta amb més de 65.000 persones voluntàries.

Quin és l'esperit que impulsa tot aquest voluntariat? La gran majoria dels voluntaris de Càritas, l'esperit dinamitzador és la seva fe en Jesús. És Ell qui ens diu en l'evangeli que hem d'estar amb els més necessitats, amb aquelles persones que pateixen. I per tant, la nostra ajuda no és discriminatòria o selectiva: s'ajuda a tothom qui pateix i a tothom qui ho necessiti, sense preguntar el seu partit polític, ni la seva religió, ni ideologia.

Pel que fa a l'objectiu que es proposa Càritas, no és només una ajuda immediata, sinó que es busca la formació de la persona perquè se'n pugui sortir per ella mateixa, és a dir, es busca la promoció humana i el desenvolupament integral de la persona. Per això, per Càritas, és important, que hi hagi unes estructures socials i polítiques cada cop més justes, que facilitin aquest objectiu.

A Catalunya, tenim la nostra pròpia coordinació de Càritas des de la Conferència Episcopal Tarraconense. La nostra és una actuació d'ajuda, recolzament i promoció de diversos grups socials en situació de precarietat i/o exclusió social. En aquests moments de crisi actual, encara molt més; i l'ajuda, va dirigida, no només a la típica persona que és pobre, sinó que cada vegada més, ens trobem amb famílies que abans estaven econòmicament bé, i que, en canvi, ara, tenen greus problemes per arribar a final de mes. En les grans ciutats, com ara Barcelona, Càritas està quasi desbordada per la quantitat de persones a les que ajuda diàriament a través de menjadors, banc d'aliments i acollida. En un moment on tothom retalla, i potser a causa d'això, Càritas ha augmentat els seus serveis i el seu volum de treball. També han augmentat les donacions per part de moltes persones o institucions. Recentment, el Govern Català, ha atorgat la medalla d'or del Parlament de Catalunya, la màxima distinció, a Càritas de Catalunya, per la seva dedicació des dels anys quaranta del segle passat (cito textualment) "sempre a peu de carrer i lluitant contra la pobresa i per la reinserció social de persones i col·lectius marginats".

Pel que fa al nostre bisbat de Vic, i jo diria també qualsevol altre bisbat, la nostra actuació ve marcada per les necessitats de les persones. A nivell del nostre bisbat de Vic, Càritas s'ha proposat 8 objectius: 1) conèixer la realitat que ens envolta i les seves necessitats, 2) ajudar a qualsevol tipus de problemes - aliments, vestits, habitatge, solitud, treball, papers...- 3) promoció mitjançant cursets a infants, adults i gent gran - reforç escolar, saber cosir, etc.- 4) denúncia de situacions injustes, 5) captació de recursos econòmics -donatius, socis, col·lectes, campanyes, subvencions, etc.-, 6) coordinació d'esforços - ja sigui de diferents iniciatives eclesials d'assistència social i promoció, com d'institucions públiques o privades que treballen en el camp de la pobresa- , 7) formació i promoció de voluntariat i 8) animació comunitària, a través de trobades, amb les persones que se senten excloses.

Parlem ara de la nostra realitat parroquial. La nostra actuació és, bàsicament, el banc d'aliments. Cada mes es donen aliments a unes 18 famílies de Sant Martí i a unes 16 famílies d' Aiguafreda. Un nombre que pot variar, segons la situació del moment.

Pel que fa als voluntaris de Sant Martí i d' Aiguafreda, som els mateixos en els dos municipis. En aquests moments, hi som implicats les següents persones: les senyores Maria Àngels Vila, Lourdes Tresserres, Dolors Noguera, Alicia San José i Laura Porta; el senyor Segimon Barnolas i un servidor.

Aquests voluntaris, acostumem a reunir-nos cada 15 dies; i ens coordinem, amb els responsables de Càritas de Vic, amb els que tot sovint fem alguna trobada conjunta, per allò que he dit abans, que cal

coordinar esforços. Les persones de contacte són el delegat mossèn Ramon Bufí i l'assistenta social, Sra. Montse Genescà.

És precisament en aquest sumar esforços, que tenim també relació directa amb els serveis socials dels dos Ajuntaments, on hi ha la Sra. Piluca Sena Sicart, regidora de Benestar Social de Sant Martí, i la Sra. Elena Font Sala, regidora de Benestar Social d'Aiguafreda. A més, cada cas és supervisat directament per l'Assistent Social, el Sr. Xavier Abril, amb el qual mantenim reunions periòdiques per parlar dels casos que se'ns presenten. Un cop fet l'estudi de la seva situació familiar de les persones que ens han demanat ajuda o se'ns ha comunicat que necessiten ajuda, se'ls hi assigna una cartilla per donar-los aliments i productes de neteja durant un cert període de temps. Alguna vegada, també, hem mantingut alguna reunió amb l'Educadora Familiar i/o amb la Treballadora Familiar del moment, i que actualment són la Sra. Elisabet Casas i la Sra. Fina Rojas, respectivament. Aprofito, que estic parlant d'elles i d'ells, per donar-los les gràcies. Crec que hi ha molt bona entesa entre uns i altres, i així es fa més fàcil qualsevol actuació.

Algú es pot preguntar: però qui dóna els aliments i altres productes? Els nostres subministradors són quatre: 1) uns aliments ens arriben a través de la Comunitat Econòmica Europea, via Ajuntament, tot i que darrerament es nota la crisi, ja que l'última remesa d'aliments ha disminuït en dues tercers parts. 2) També hi ha una associació anomenada "Espiga Solidària", que setmanalment ens fan arribar tot un seguit de productes. 3) Una altra entitat és l'associació anomenada "la Nau", que ens subministra els productes de neteja. 4) Finalment, a la pròpia església hi recollim productes que ens porta la gent directament. A tots ells, volem agrair, els voluntaris de Càritas, la seva aportació.

Càritas també tenim una sèrie d'aportacions econòmiques que ens arriben via caixetes de l'església, via donatius directes per ajudar a Càritas, via socis – no són gaires, en aquests moments, però sí que encara en tenim algun. A tots ells, moltes gràcies.

Un altre capítol de Càritas Sant Martí i Aiguafreda, i que s'està iniciant, és el de l'atenció personalitzada a les famílies, per tal de que puguin exposar els seus problemes i preocupacions, i se'ls pugui orientar i/o ajudar. També estem pensant amb altres projectes, com el de reforç escolar i el d'acompanyament a les persones soles, però encara no hem començat.

Haig de dir que, tot sovint, trobem persones que ens animen a continuar la nostra tasca, però, a vegades, també se'ns critica pel fet d'ajudar a certes famílies, que segons ells, no se'ls hauria d'ajudar. El que pot ser veritat, és que en algun cas concret, estiguem ajudant a persones que per la seva història personal tinguin greus problemes a nivell d'estructura familiar, i que repercuteix directament en la seva manera d'actuar. Però penso que, tot i així, hem d'intentar ajudar-los, sempre que de la seva part hi posin esforç en millorar. No és un tema fàcil a tractar. Nosaltres volem donar-los la possibilitat d'anar sortint de la pobresa material i personal, però certament que ells hi han de col·laborar. De fet, nosaltres els insistim en què hi ha tot una implicació de persones per ajudar-los, tan de les parròquies, com dels ajuntaments, i que, per tant, han de ser seriosos i conseqüents en la seva manera d'actuar; però això, ja se sap, porta temps. Però una cosa he après del cristianisme i la meva experiència també m'ho ha ensenyat: no és amb el tancament, el rencor o l'odi que les persones canvien, sinó amb l'obertura, el perdó i l'amor.

No cal dir que estem en un temps molt difícil i que cal ser solidaris, avui més que mai. Diu un dels darrers informes de Càritas, que la pobresa s'ha fet més extensa, més intensa i més crònica, és a dir, hi ha més pobres, són més pobres i la pobresa els dura més temps. Només cal veure el que està passant entorn nostre, la quantitat de persones sense treball, les retallades, les persones que han de plegar el negoci familiar, grans empreses que tanquen,...no vull ser catastrofista, i menys en un dia

com avui, però sí que hem de ser conscients del que està passant i ens hem de solidaritzar els uns amb els altres.

Personalment crec que puc viure dignament com a persona i, precisament per aquesta raó, intento que els altres també puguin viure amb la mateixa dignitat, dintre de les meves possibilitats. Això, ho he après tota la vida dels meus pares, que sempre han estat a punt per ajudar al qui pateix: ho he vist amb els meus propis ulls i ho he viscut a casa meva. Així doncs, sempre que he pogut, també ho he fet, com ells. I si alguna vegada no ho he fet, he intentat rectificar i he demanat perdó a Déu. Com els meus pares, no sempre he esperat que els pobres i necessitats vinguessin a mi; algunes vegades, jo he anat als pobres i als qui pateixen. No m'agrada gens veure patir a la gent. Tots estem en el mateix món, creients i no creients, de dretes o d'esquerres; i Déu no vol que cap dels seus fills pateixin. I som nosaltres els que fem i hem de fer realitat aquest somni de Déu, aquest món millor, més just, més habitable, més fratern. Tant pels que som creients com els que no ho sou, però compartim sentiments i actuacions solidàries, cap altre cosa ens fa sentir més realitzats com a persones, com el fet d'ajudar als altres. Però, a més, pels que som creients, podem dir que cap altra cosa ens uneix més a Déu com el bé que fem als nostres germans.

4) Conclusió

Per acabar, ja us he cansat prou, m'agradaria que aquesta no fos una Festa Major de Sant Martí més.

Santmartinenques i santmartinencs, i amics tots, el temps de crisi que vivim és crucial, és una oportunitat per posar en pràctica allò de millor que hi ha dins de cadascú de nosaltres. I no ho dic com una frase feta. Tota crisi personal i social, pot ser el punt de descens cap a l'enfonsament com a individus i com a col·lectivitat, però també pot ser el punt de partença i l'empenta necessària per a créixer com a persones i com a poble. Qui no lluita per millorar, en cert sentit, ja està mort. El que ha fet gran a les persones i als pobles, ha estat sempre les ganes de superar-se individual i col·lectiva, buscant aquelles solucions que fossin les millors per a tots. Quan busco només el meu benefici, a la llarga repercuteix negativament sobre meu. Quan busco el bé de tots, tard o d'hora m'afavorirà també a mi. Així doncs, fem-nos la vida més agradable a nivell personal, familiar i de poble. Ajudem-nos els uns als altres, amb petites o grans coses, i així, construirem, en el dia a dia, aquell espai que ens farà viure amb pau i alegria; potser no tindrem tot allò que voldríem materialment, però ningú ens podrà prendre la possibilitat de gaudir d'aquesta natura que ens envolta, ni tampoc ens podran prendre el sentiment de pertinença a un poble on les persones viuen amb tota la seva dignitat, on les estructures socials i polítiques són cada vegada més justes i on els meus drets i la meva llibertat, en l'àmbit que sigui, acaben allà on puc lesionar els drets i la llibertat dels altres.

Estimats amigues i amics: com autèntiques persones, amb valors personals i comunitaris, gaudim d'aquesta Festa Major. A totes i a tots, Bona Festa Major.